Πριν από σαράντα τόσα χρόνια το σπίτι είχε, περιέργως, σκουπιδοφάγο. Δεν θυμάμαι ποιανού ιδέα ήταν, αλλά είχε. Πάνω στην κορύφωση των μνημονίων, εκείνη η συσκευή που, αν θυμάμαι καλά, τα καλλιγραφικά γράμματά της πάνω στην inox πατούρα ήταν general electric, κήρυξε στάση εργασιών.

Τον ξήλωσα, τον κατέβασα στο πάγκο, προσπάθησα να τον επισκευάσω. Εις μάτην. Μετά από πολύχρονη συνετή υπηρεσία, συνταξιοδοτήθηκε σε κάποιο κλάδο ανακύκλωσης. Έφτιαξα ένα μπάι πας στον νεροχύτη και ένεκα τα μνημόνια που λέγαμε, η προμήθεια καινουργούς εγκατελείφθη πάραυτα καθότι ο αντικαταστάτης θα κόστιζε τουλάχιστον 300 έουρος, ήγουν περισσότερο από εκατό χιλιάδας, παλαιών καλών δραχμών.

Την μικράν πικρά μελαγχολία για την αδυναμία της αντικατάστασης, εξ αιτίας του μπατιριλικίου, ήρθε εν πρώτοις η γλυκιά αντικαταναλωτική αντίληψη να θεραπεύσει. Κάτι σαν, ότι δεν πιάνει η αλεπού κλπ. κλπ.

Πέρασε κάποιος καιρός, το θέμα κρύφτηκε γρήγορα πίσω από σοβαρότερα προβλήματα και η ζωή κυλούσε αναμάρτητα και άνευ σκουπιδοφάγου, μέχρι που έγινε το επόμενο βήμα. Ήταν η γνωριμία και ακολούθως η καλλιέργεια σχέσεων με το πρίγκιπα και τα κορίτσια που κατοικοέδρευαν δίπλα, ακριβώς δίπλα.

Μας χώριζε ένα σύρμα. Επήγαινα εκεί, θωρούσα τον πρίγκιπα, μιλούσα στα κορίτσια που εν αρχοίς με απέφευγον. Μέχρι την πρώτη φορά που τους κόμισα φλούδια και κάτι υπόλοιπα από σαλατικά. Όρμησε πρώτα το λευκό κορίτσι, χωρίς βεβαίως να με κοιτάξει αλλά τα κατασπάραξε όλα. Τη βάφτισα Τία, από το Ευστρατία, ένεκα αρχές Νοέμβρη και στας 8 του μηνού είναι, ως γνωστόν, η Σύναξις των Αρχαγγέλων και Αγγέλων, ημέρα εορτής της Ευστρατίας. Η Τια άγγελος δεν είναι βέβαια, αλλά φτερά είχε, άλλο που δεν πέταγε. Μια ταπεινή κοτούλα είναι πίσω από το σύρμα που μαζί με την άλλη, την Κανέλα και τον Πρίγκιπα κόκορα συγκροτούσαν το μικρό κοινόβιό τους.

Και τώρα πια πέραν του γεγονότου ότι δεν χρειάζομαι πλέον πια καμιά συνδρομή κανενός σκουπιδοφάγου, καθότι σχεδόν ότι περισσεύει από τα οικογενειακά γεύματα γίνονται ανάρπαστα, επαίρομαι για τη θερμή σχέση που έχω με το παρακείμενο κοινόβιο και τις πουλάδες του. Καθημερινώς επικοινωνούμε, τα λέμε, κυρίως εγώ δηλαδή με κάποιους σύντομους τρυφερούς μονόλογους και ολίγον από σχόλια της επικαιρότητος.

Η Τία πάντα πρώ τη στο προσκλητήριο.

Υπάρχει όμως και ανταπόκριση καθώς πέρα από κακαρίσματα ευχαρίστησης, κάποια τσαντούλα με ολόφρεσκα ωά ενίοτε με περιμένει στη θυρίδα του ταΐσματος.

Και για να μην νομίσετε ότι κατοικώ σε κάποιο αγροτικό τμήμα του τόπου και κάθε άλλο παρά συνάδον με τις πατροπαράδοτες επιταγές περί πολυτελείας και κοσμικότητος, να σας πληροφορήσω ότι ο μικρός το δέμας έτερος, εκ δεξιών, γείτων ουδέποτε προσέρχεται ή αναχωρεί άνευ σωματοφύλακος τινός. Απόδειξις επαγγελματικής επιτυχίας, κοινωνικής καταξίωσης, χρηστού και ενάρετου βίου, δίχως άλλο!